

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2252/2015
14.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиље С.М. из Н.С., чији су заједнички пуномоћници И.Н. и Б.М., адвокати из Ц., против тужене Ф.ш. Ц. АД из Ц., чији су пуномоћници Д.С. и А.Г., адвокати из Б., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1233/15 од 05.08.2015. године, у седници одржаној 14.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1233/15 од 05.08.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судске јединице у Кули П1 1497/13 од 11.02.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље за поништај решења генералног директора тужене о отказу уговора о раду тужиље број 6433 од 14.08.2013. године са даном 14.08.2013. године, као и да се обавезе тужена да врати тужиљу на рад и распореди сагласно закону. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове поступка од 81.200,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1233/15 од 05.08.2015. године, жалба тужиље је одбијена и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиља је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној

дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка, због којих се применом члана 407. став 1. ЗПП, ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била у радном односу код тужене и обављала је послове микробиолога, а по основу уговора о раду од 18.03.2013. године. Решењем генералног директора тужене од 14.08.2013. године, тужилци је отказан уговор о раду, с обзиром да је проглашена технолошким вишком, због организационих и економских промена код тужене. Наиме, Правилником о изменама Правилника о организацији и систематизацији послова код тужене од 27.06.2013. године предвиђено је укидање 13 радних места између осталих и радног места микробиолога у Техничком сектору Одељења погонске лабораторије. На телефонској седници Одбора директора туженог од 06.07.2013. године, донета је одлука о утврђивању вишка запослених због технолошких, економских и организационих, с тим да се економске промене састоје у чињеници констатованој у финансијском извештају тужене за 2012. годину односно смањењу укупног пословног резултата – добити у односу на претходну годину, па је између осталог утврђено за радно место које је обављала тужилца да се највећи број анализа обавља претежно у периоду кампање, те да се преостале анализе обављају повремено и врше се од стране референтних установа, а са ког разлога престаје потреба за радом на тим пословима. Одлуком генералног директора туженог 05.08.2013. године, а на основу Правилника о изменама Правилника о организацији и систематизацији послова и одлуке Одбора директора о утврђивању вишка запослених, проглашено је технолошким вишком 13 запослених и одређено је да им радни однос престаје, укључујући и тужилцу. Одлуком Одбора директора тужене од 05.08.2013. године потврђена је и усвојена одлука генералног директора од 05.08.2013. године. Тужена није била у могућности да тужилци обезбеди нека од права прописаних законом, односно није било могућности да тужилца буде распоређена на друго радно место, због чега је проглашена технолошким вишком и тужена јој је исплатила отпремнину.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев за поништај спорног решења од 14.08.2013. године о отказу уговора о раду, као и за враћање на рад.

Одредбом члана 179. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05, 54/09 и 32/13), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Испитујући законитост спорног решења од 14.08.2013. године, нижестепени судови су правилно закључили да је настао отказни разлог из одредбе члана 179. тачка 9. Закона о раду, јер је код тужене послодавца дошло до технолошких, економских и организационих промена, због чега је донет Правилник о изменама Правилника о организацији и систематизацији послова од 27.06.2013. године којим је предвиђено између осталих да је престала потреба за радним местом микробиолога у Техничком сектору Одељења погонске

лабораторије, услед знатно смањеног обима посла. У конкретном случају, како је укинута радно место на којем је тужила била распоређена, а није било могућности да тужила буде распоређена на друго радно место, проглашена је технолошким вишком и тужена јој је исплатила отпремнину. Сагласно наведеном, како је тужена у потпуности спровела поступак у складу са законом, то је тужилји законито отказан уговор о раду услед престанка потребе за њеним радом, а на основу одредбе члана 179. тачка 9. Закона о раду, имајући при том у виду да је правилно оцењено да је послодавац овлашћен да сагласно својим потребама врши оцену потребе постојања одређеног радног места и вршење одређених послова у процесу производње, те да је искључиво ствар послодавца да ли ће овај посао вршити сам путем запослених или ће ове послове поверити трећим лицима односно референтним установама које се баве специјализованом врстом посла.

Наводе у ревизији којима се оспорава оцена изведних доказа, чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из ових разлога не може изјавити, применом члана 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Применом члана 414. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд није детаљно образлагао ову пресуду, с обзиром да се ревизијом понављају жалбени наводи, а образлагањем се не би постигло ново, нити уједначеније тумачење права.

На основу члана 414. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**